

BIBLIA ÉS GYÜLEKEZET

2011. április

A Biblia Szövetség folyóirata

XXIII. évfolyam 1. szám

Ára: 350,- Ft

„Halál, hol a te diadalmad?”

(1Kor 15)

Ifjúsági szilveszter, Pécel, 2010.

MEGTÖRTÉNT?

Azok, akik évek óta olvassák az újságokat, nézik a tv műsorait, és hallgatják a rádióadásokat, egyre gyakrabban teszik fel azt a kérdést, hogy amiről ezekből értesülnek, az valóban megtörtént? Hiszen néhány nap múlva ugyanabból a hírforrásból az ijesztő hírek, hitelesnek tűnt történetek cáfolatával is rendszeresen találkozunk.

Valószínű, hogy a hírszerkesztők közül kevesen gondolnak arra, hogy ez a lassan megszokottá váló jelenség egyre bizonytalanabb légkört teremt a társadalomban, aminek következménye az a nagyon gyakran használt megállapítás, hogy ma már nem lehet hinni senkinek, illetve semmiféle ténynek.

Minden bizonnyal ez is hozzájárul az úgy nevezett bizalmi válsághoz, amit mi szívesebben nevezünk a világnézetek csődjének. Hiszen a sok-sok csalódást átélt és átvert, már senkinek és semmiben sem hívő emberek arra a következtetésre juthattak, hogy nincs jövőjük, s ha mégis, akkor az értelmetlen – s ebben a lelki válságban eddigi világvallásunk sem tud már segítséget nyújtani. Terhes intézmény lett számukra a házasság, a gyermekvállalás is felesleges teher, de a korrekt életvitelnek, a becsületes munkának, az igazmondásnak sincs értéke. Illúzió immár az igazság keresése, értelmetlen a jó célok érdekében hozott áldozat vagy lemondás, de felesleges az értékes társadalmi vagy politikai megnyilvánulás is.

A Biblián, mint Isten szaván tájékozódó keresztyén embereknek azonban – ezt a világnézeti csődöt és annak okait vizsgálva – tudniuk kell, hogy a civilizált világban (így társadalmunkban is) lelki-szellemi természetű világháború dúl. Ennek a háborúnak lényegét a keresztyének szemszögéből Pál apostol fogalmazta meg: „*Mert nem vér és test ellen van nekiünk tusakodásunk, hanem a fejedelemségek ellen, a hatalmasságok ellen, a sötétség világának urai ellen, amelyek az ég magasságában vannak*” (Ef 6,12). Az apostol utal a lelki-szellemi világháború irányítóira és helyszínére. A vezénylő-

terem egy magasabb szférában, a „magasságban” van, a háborús helyszín viszont föld. A Bibliából tudjuk azt is, hogy ennek a világháborúnak célpontja a keresztyén hit, a keresztyén ember és a gyülekezet. Vagyis, az igaz keresztyénség. Az eseményeknek ezt a távlatos, nem földhözragadt szemléletét a Bibliában megszólaló Szentlélek nyújtja nekünk.

Mivel a Biblia a Szentlélek egyetlen eszköze ebben a felvilágosító munkában, érthető, hogy a lelki-szellemi világháború célkeresztjében a Biblia áll. Ugyanis a keresztyén hit – ellentétben minden idealista-humanista filozófiával és emberek által fabrikált világvallással, mindenféle homályos, vallásos megérzéssel vagy mítosszal – az élő Isten által, a történelem folyamán adott, és történelmi tényeken nyugvó kijelentésre épül; tehát arra, amit Isten a prófétái által megígért, a történelemben pedig beteljesített. Isten ígerte Krisztust, aki Augustus császár uralkodása alatt megszületett Betlehemben. Ígéretet tett arra, hogy Krisztus helyettünk elszenvedi bűneink ítéletét, amit a Golgotán

végbe is vitt, amikor Poncius Pilátus volt a helytartó, majd harmadnapra feltámadt, aminek szemtanúi ezt bizonyították is: „*(Krisztus) megjelent Kéfiásnak, azután a tizenkettőnek. Majd megjelent több mint ötszáz testvérnek egyszerre, akik közül a legtöbben még mindig élnek...*” (1Kor 15,5-6). **A keresztyén hit tehát arra épül, ami megtörtént.** Egyszer egy kislány, amikor hitéről faggatták, azt így indokolta: „Isten megígérte, Jézus megtette, én meg elhittem.”

Ma világszerte erősödő tendencia a keresztyének üldözése. Ez egyrészt megnyilvánul abban, hogy kb. százmillióra(!) tehető a börtönben, internáló vagy munkatáborban keresztyén hitükért szenvedők száma. Fáradhatatlanul kell imádkoznunk ezekért a testvéreinkért! Másrészt szót kell emelnünk az Európában is tapasztalható szellemi támadással szemben is, ami az Istent a történelem urának, Jézus Krisztust pedig személyes urunknak, megváltójunknak valló keresztyének megfélemlítését szolgálja. A támadások azokat a hívő embereket érik, akik a Biblia isteni ere-

JOHANNES HEERMANN:

JÉZUS KRISZTUS KESERVES SZENVEDÉSÉNEK OKA

(fordította: Áprily Lajos)

Te, drága Jézus, mi történt tevéled,
Hogy oly keményen sújt a zord ítélet,
A szörnyű vétket el mivel követted?
Mi volt a teted?

Megostoroznak, tövissel csúfolnak,
Arcodba vágnak, gúnyolódva szólnak,
Epét ecettel kínálgatni mernek,
Keresztre vernek.

Mondd, ennyi kínnak mi az eredetje?
Jaj, vétkeimmel vertelek keresztre!
Amit Te szenvedsz, Jézus, én okoztam,
Fejre hoztam.

S mily büntetés, mit a világ reád mért?
A jó nyájőrző szenved a juháért;
A bűnért, melyet szolgák elkövettek,
Az Úr fizet meg.

Meghal a jó, ki hűség volt s alázat,
Az él, ki Isten bántására lázadt;
A vétkes ember sértetlen, s bilincsből
Ott áll az Isten.

Ó, mérhetetlen szeretet, csodás hit,
Amely a kínok zord útjára rávitt!
Én vigadozva élek és örömben,
Te kín-özönben.

Ó, nagy Királyom, minden kor Királya,
Hűségedet hogy hirdethesse hála?
Nincs emberszív, melyben tanács fakadhat:
Néked mit adhat?

Ha trónusodnál, Jézusom, Vezérem,
Fejem ragyogva fürdik majd a fényben:
Énekelek, hol szentül zeng az ének,
Dicsérve Téged.

detét, történetiségét és tévedhetetlenségét képviselik, hiszen ők azok, akik hitüket az Isten által megígért, és a Biblia szerint megtörtént eseményekre és személyre (Jézusra) építik.

Ezért teszünk bizonyosságot a Biblia és Gyülekezet húsvéti számában is arról,

ami egykor értünk, helyettünk és velünk már megtörtént. Minden olyan hit, ami nem arra épül, ami a Golgotán és az azt követő „harmadnap” történt, az előbb vagy utóbb kártyavárként fog majd összeomlani. Ezért hirdetjük ezen a húsvéton is, hogy „Ha csak ebben az

életben reménykedünk Krisztusban, minden embernél nyomorultabbak vagyunk. Ámde Krisztus az elaludtak zsengejéeként feltámadt a halottak közül.” (1Kor 15,19-20)

Dr. Sípós Ete Álmos /
Tápiószéle

MI TÖRTÉNT NAGYPÉNTEKEN?

Ugyanarról az eseményről több-féleképpen lehet beszámolni, attól függően, hogy mennyit lát és ért belőle az ember. Lehet egészen felszínesen is, lehet élményszerűen, korrekt-objektív módon, vagy úgy, hogy a szemlélő érti az összefüggéseket is, ismeri a háttér-információkat, és nem csak jelenségeket észlel, hanem a lényegét látja.

A nagypénteki eseményekről is ugyanígy többféle beszámoló készült.

Jézus ellenségei nyugtázhatták az egészet így: sikerült keresztülhajtani még az ünnep előtt ezt a kellemetlen procedúrát. Évek óta készültek Jézus félretételére, majd „likvidálására”, de végre most meg lehetett valósítani. Sikerült őt egy félreeső helyen, éjjel, csendben letartóztatni, lezavarták a vallási pert még akkor éjszaka, a hamis tanúk egy kicsit belekavartak az ellentmondásaikkal, de Kajafás végül is ügyesen kivitte, hogy egyhangú határozat született: méltó a halálra. Pilátus kemény dió volt, mert okoskodott, hogy nem talál bűnt Jézusban, de a „császár barátja” kifejezés végül őt is megtörte. Külön csoda, hogy még aznap sor kerülhetett a keresztre feszítésre, s még a szombat bejötté előtt a temetésre is. Ott van most már Jézus jó helyen, a nagy kő lezárta a sírt, még őrséget is sikerült kirendelni a sírhoz – ezek után semmi baj nem történhet, megszabadultak Jézustól, lehet nyugodtan aludni és ünnepelni.

Pilátusnak lehet, hogy volt egy-két nyugtalan éjszakája, no de az ügyes ember előbb-utóbb megnyugtatja a lelkiismeretét, s az újabb események feledtetik majd ezt a kellemetlen napot. – Így is át lehet élni a nagypénteki történetet.

Meg úgy is, ahogyan az emmausi tanítványok, akik csodálkoztak, hogy

ismeretlen útítársuk nem tudja, „mi történt Jeruzsálemben ezekben a napokban”. „Mi történt? – kérdezte tőlük. Ők így válaszoltak: Az, ami a názáreti Jézussal esett, aki próféta volt, szóban és tettben hatalmas Isten és az egész nép előtt; hogyan adták át a főpapok és a főemberek halálos ítéletre, és hogyan feszítették meg. Pedig mi abban reménykedtünk, hogy ő fogja megváltani Izráelt” (Lk 24,19-21). – Valóban ez történt akkor? Csak ennyi?

ÁRVAI EMIL BARABÁS ÜNNEPE

Ünnep volt; egy rabot elengedtek.
Szavazással ő kapott kegyelmet.

'Van Isten!!' - toppant be otthonába,
'Mást vittek helyettem Golgotára!'

S voltak, akik nem értették, ha valóban ő volt a Messiás, hogyan eshetett ez meg vele. Hogyan kerülhetett olyan helyzetbe, hogy az Isten is elhagyta? És Illés sem jött segítségére.

János pedig, aki mindvégig ott volt Jézus keresztjénél, mindent pontosan megfigyelt és leírt, még azt is feljegyezte, hogy amikor a római katona beleszúrta lándzsáját Jézus oldalába, a sebből „vér és víz jött ki”. A frissen beállt halál jele valóban az, hogy az alvadó vérből kicsapódik a vizenyő (Jn 19,34). Ez a megfigyelés azért is fontos, mert igazolja, hogy Jézus valóban meghalt a kereszten. Már a szúráskor halott volt, ilyen szúrás után pedig senki nem marad életben. Ez a tény fontos feltétele az ő valóságos testi feltámadásának.

Mind a négy evangélium részletesen leírja, mi történt nagypénteken. De vajon csakugyan ennyi történt, ami

ehhez a négy helyszínhez köthető: Gezemáne – Kajafás háza – Pilátus palotája – Golgota?

Nem. Nagyon jó, hogy a szemtanúk olyan pontosan beszámolnak Jézus megkínzásáról és megfeszítésének eseményéről. Ezek az ő kereszthalálának történetiségét bizonyítják, és ez fontos a hitünk szempontjából is. Ennél azonban sokkal több történt nagypénteken. Próbáljuk ezt számba venni a teljes Szentírás alapján!

1. Nagypénteken egy örök isteni terv valósult meg, prófétai ígéretek teljesedtek be. „Az Emberfia elment, amint elrendeltetett” (Lk 22,22). Az asszony utóda a kígyó fejére taposott (1Móz 3,15). Jézus kereszten kimondott utolsó szava, az „elvégeztetett”, szó szerint ezt jelenti: céljához ért, beteljesedett – ti. Isten üdvözítő terve.

2. Nagypénteken az történt Jeruzsálemben, hogy Isten bűn nélküli Fia elszenvedte a mi Isten elleni lázadásunk igazságos ítéletét. Magára vállalta bűneinket (amiket nem ő követett el hanem mi), és azok büntetését, és helyettünk elszenvedte ezt; hogy így azt, aki hisz őbenne, már ne sújtsa Isten ítélete. Ez a helyettes elégtétel, ez a tökéletes engesztelés, és a bűnbocsánat-kiváltás-megváltás Jézus Krisztus halálának valódi oka és célja.

Az ember bűne, Isten elleni lázadása maga után vonja annak büntetését, az örök kárhozatot. Bűne, hogy elszakadt Istentől, büntetése, hogy így, Isten nélkül kell maradnia most és örökre. Ez a kárhozat. Ebben az állapotában csak bűnöket tud elkövetni, s ezek közül egy is elég ahhoz, hogy kizárja őt az üdvösségből. Pl. meg van írva, hogy hazugok, gyávák, paráznák nem örö-

kölhetik Isten országát. Mi pedig sokat hazudunk, paráználkodunk, káromoljuk Istent.

Ezzel szemben Jézus Krisztus soha nem hazudott, nem paráználkodott, nem szidta az Atyát. És ő, a bűn nélküli, magára vállalta a mi bűnünket és bűneinket, mintha ő követte volna el azokat, és elszenvedte a nekünk járó büntetést a kereszten. Isten pedig ezt a büntetést még egyszer már nem hajtja végre rajtunk. Úgy veszi, mintha mi szenvedtük volna el. Nem tulajdonítja nekünk a mi vétkeinket, hanem nekünk tulajdonítja Jézus Krisztus igazságát! „Mert azt, aki nem ismert bűnt, bűnné tette értünk, hogy mi Isten igazsága legyünk őbenne” (2Kor 5,21). Aki ezt a tényt önmagára nézve is érvényesnek tartja, vagyis hisz Jézusban, az van „őbenne”. Azt viszont Isten olyan igaznak látja, mint megszületett Fiát.

Ez a helyettes elégtétel, ez a tökéletes engesztelés, ez az Isten nélküli állapotból, az örök halálból való kiváltás történt meg nagypénteken. „Nem ezüstön vagy aranyon váltattatok meg atyáitoktól örökölt hiábavaló életetekből, hanem drága véren, a hibátlan és szeplőtlen Báránynak, Krisztusnak a vérére” (1Pt 1,18-19).

Ahogy a Heidelbergi Káté írja: „Bár Isten minden parancsa ellen súlyosan vétkeztem..., sőt még mindig kész vagyok minden gonoszra, mindazáltal Isten, minden érdemem nélkül, ingyen kegyelemből nekem ajándékozta és tulajdonítja Krisztus tökéletes elégtételét, igazságát és szentségét, mintha soha semmi bűnt nem cselekedtem volna és bűnös sem lettem volna, sőt mintha mindenben olyan engedelmes lettem volna, amilyen Krisztus volt – de csak úgy, ha e jótéményeket hívő szívvel elfogadom.” (60. kérdés-felelet) Ezért lehetek bizonyos ebben: „Véredbe rejtve én tiszta s igaz vagyok.”

Jézus ígérte (Jn 5,24): „Bizony, bizony mondom néktek, aki hallja az én igémet, és hisz abban, aki elküldött engem, annak örök élete van; sőt ítéltre sem megy, hanem átment a halálból az életbe.” Pál apostol bizonysgáttétele: „Mert tetszett az egész Teljességnek, hogy benne (Jézusban)

lakjék, és hogy általa békéltessen meg önmagával mindent..., úgy, hogy békességet szerzett a keresztfán kiontott vére által” (Kol 1,19-20). „Az ő akaratára szentelt meg minket Jézus Krisztus testének feláldozása által egyszer s mindenkorra.” „Mert egyetlen áldozattal örökre tökéletessé tette a megszenteltekét” (Zsid 10,10. 14). Mert Jézus „a mi vétkeink miatt kapott sebeket, bűneink miatt törték össze. Ő bűnhődött, hogy nekünk békességünk legyen, az ő sebei árán gyógyultunk meg”(Ézs 53,5).

LELESI BALÁZS KÁROLY

A LÉLEK DERÚJE

A lélek derűjét, nem egy szeretett arc,
és nem is a hegytetőről elének táru-
panoráma,
vagy egy felkavaró zene,
festmény, költemény adja – hanem az,
hogy Jézus Krisztus keresztsje által
szabad
bejárásod van a mennybe.

Ez történt nagypénteken. S hogy közben mit tett Júdás, Péter, Kajafás, Pilátus, a főpapok és a katonák, egy-egy személy és sokaság – ez mind tanulságos, de csak a felszín. A lényeg, hogy „ezt kellett elszenvednie Krisztusnak, és így megdicsőülnie” (Lk 24,26). (A Mt 16,21-ben négyszeres „kell” olvasható.)

3. Az eddigiekben tulajdonképpen mindent elmondtunk Jézus halálának jelentőségéről, de ennek a kozmikus hatású szabadításnak néhány részletét még külön is megemlíthjük. Nagypénteken nyilvánvalóvá lett, hogy Isten, aki mint Teremtő is sokkal hatalmasabb a Sátánnál, megtörte az ő pusztító erejét Krisztus halála által. Krisztusba mintegy beleszakadt a Sátán fullánkja, s azóta már csak, mint legyőzött ellenség tud ártani az embereknek. És Krisztus győzelme hit által a benne hívőké is.

Ezért ujjong Pál apostol: „Halál, hol a te diadalod? Halál, hol a te fullánkod? Hála az Istennek, aki a diadalt adja nekünk a mi Urunk Jézus Krisztus által!” (1Kor 15,55-57). Mert Isten „eltörölte a követelésével minket terhelő adóslevelet..., odaszegezve azt a

keresztfára. Lefegyverezte a fejedelemségeket és a hatalmasságokat, nyilvánosan megszegyenítette őket, és Krisztusban diadalmaskodott rajtuk” (Kol 2,14-15).

4. Krisztus keresztsje Isten irántunk való szeretetének objektív bizonyítéka is. Gyakori tévedés, hogy Isten szeretetének bizonyosságait sorsunk alakulásában keressük: ha jól megy minden, szeret Isten, ha próbák jönnek – miért nem szeret? Holott nem ez mutatja Isten szeretetét. „Abban nyilvánul meg Isten hozzánk való szeretete, hogy megszületett Fiát küldte el Isten a világba, hogy éljünk általa. Ez a szeretet, és nem az, ahogy mi szeretjük Istent, hanem az, hogy ő szeretett minket, és elküldte a Fiát engesztelő áldozatul bűneinkért” (1Jn 4,9-10). „Isten abban mutatta meg rajtunk szeretetét, hogy Krisztus már akkor meghalt értünk, amikor bűnösök voltunk. Ha tehát már most megigazított minket az ő vére által (!), még inkább meg fog menteni minket a haragtól” (Rm 5,8-9).

5. Ugyanakkor Isten bűn feletti ítéletének is Krisztus keresztsje a bizonyossága. Mert Isten kegyelme nem abban áll, hogy elnézi a bűnt, hanem hogy nem azt bünteti meg, aki elkövette, hanem az ő Fiát, aki magára vállalta. Isten nem elnéző, ő bűnt gyűlölő, igazságos és szent. Nagypéntek azt is mutatja, milyen rettenetes következménye lett az ember Isten elleni lázadásának. Jézus ezt szenvedte el, ezért kellett a poklot is megjárnia, amikor felkiáltott: Istenem, miért hagytál el engem!

Nem véletlen, hogy pünkösöd után az apostoli igehirdetés központi mondanivalója mindig a Jézus Krisztus kereszthalálának és feltámadásának ténye és jelentősége volt. Krisztus feltámadása hitelesítette azt, hogy Isten elfogadta az ő helyettes elégtételét, tökéletes és érvényes(!) az a váltás, amit halálával szerzett. A feltámadás fényében vált mindenki számára érthetővé, hogy mi is történt valójában nagypénteken, hogy ennek csakugyan meg kellett és így kellett történnie.

Ez legyen a mi üdvözítő hitünk szilárd alapja is!

Cseri Kálmán / Budapest

EGYETEMES ÉS EGYEDI

A keresztyén hit egyszerre univerzális és individuális. Krisztus kereszten elvégzett áldozata az egyetlen, ami miatt üdvösséget kaphatunk, bűnbocsánat csak azért van számunkra, mert Isten fia helyettünk elszenvedte a büntetést, a poklot. Ez az a közös alap, ami bármely kor emberére érvényes, ami Isten gyermekeit összeköti – éljenek a világ bármely pontján is. Az azonban, ahogyan Isten egy-egy embert megközelít, már nagyon különböző és kifejezetten személyre szá-

bott. Sokszor találkozunk izgalmasabbnál izgalmasabb történetekkel, amikor élő hitre jutott emberek beszámolnak arról, milyen körülmények között ismerték meg az Urat. Ilyenkor elámulunk az Úr eszköztárának gazdagságán, változatoságán. Olykor a legjelentéktelenebbnek tűnő részletek játszanak fontos szerepet, máskor pedig emberi melléfogásokat használ fel ahhoz, hogy valakit elindítson a számára elkészített üdvösség felé.

Most útjára indított sorozatunk címe:

Így kezdődött... Ezek a bizonyágtételek nem a megérkezésről szólnak, hanem inkább az elindulásról. Célunk, hogy olvasóinkkal együtt csodálkozhassunk rá Isten útjainak, eszközeinek kimeríthetetlen gazdagságára, és megláthassuk azt is, mennyire fontos, hogy azok, akik már megismerték őt, készek legyenek megtenni azt a keveset, ami másokat továbbsegíthet a megismerésben.

Így ajánljuk szeretettel elsőként egy fiatal testvérünk beszámolóját.

* * *

ÍGY KEZDŐDÖTT...

Anyával minden vasárnap templomba indultunk, ahol nekünk (négy éves lehettem akkor) gyermek-istentisztelet tartott a lelkész felesége. Jó volt ott lenni, mert anya velem volt. Ma már meggyőződésem, hogy egy kisgyermeknek az a megfelelő biztonság, hogy anya is vele van. Pedig a felnőttek azt gondolják, hogy a gyermek-istentiszteleten csak a kicsik vehetnek részt, amíg a szülő külön, a felnőttek között van. De ez nálunk nem így volt. Anya úgy látja, hogy gyülekezeti életünk dolgában egyszerre indultunk el, ő a huszonhat, én pedig a négy évemmel: akkor, amikor ugyanazon a padon ülhattünk.

Minden azzal kezdődött, hogy egy péntek délelőtt egyszerűen csak besétáltunk a templomba. Akkoriban sokat fájt a fülem, és anya ezért volt velem otthon, táppénzen. Egy forró augusztusi délelőttön éppen piacra tartottunk, bevásárolni, és a templom ajtaja nyitva volt. Addig könyörögtem, hisztiztem, amíg be nem néztünk. Akkoriban, ha valamit nem kaptam, vagy nem tehettem meg, hisztiztem. Sokszor kikészítettem ezzel szüleimet, de ebben az esetben nagyon jó eredménye lett viselkedésemnek. Egy néni takarított a templomban, aki kedvesen hellyel kínált bennünket, nekünk pedig a kinti, fülledt meleg után nagyon jólesett a hűs templomban ülni. A takarítás miatt a kertre néző ajtó is nyitva volt, ahol is megláttam a homokozót. Még hallottam, amint a néni elkezdett énekelni, de én már indultam is a kert

felé, ki, a homokozóba, játszani. Anya pedig leült a hatalmas diófa alatt lévő padra, és onnan figyelt engem. Nem sokáig játszhattam, hiszen bevásárolni indultunk. Mielőtt elköszöntünk, még megtudakoltam, hogy holnap is eljöhetnek-e ide, homokozni. A következő napokban már teljes homokozó felszereléssel jöttünk a szép belvárosi udvarba.

FÜLE LAJOS A MEGÉRKEZÉSÉRŐL

A „Romlás városából“
„a döntés kapuján át“
érkezhetünk meg Hozzád,
JÉZUS. Fogadd a hálánk!

*

INGYEN KEGYELME

Ingyen kegyelme öröködik felettem,
azért ingyen, mert megfizethetetlen,
hisz érte semmit nem tettem s tehetnék,
de hálás lennem mindenkor lehet még.

Én homokoztam, anya olvasott a vén diófa alatt, ami még ma is véd a tűző nap sugaraitól. Sokkal jobb volt, mint a sokemeletes házunk közelében lévő nagy, közös játszótéren. Itt senki sem vette el játékaimat, enyém volt az egész homokozó, nem szórtak port a fejemre: egyszerűen, nagyon jó volt. Később pedig már néha egyedül játszottam az udvaron, mert anya beült a gyülekezeti terembe, a

többi felnőtt közé, ahonnan jól látott engem, és én is láttam őt. Idővel pedig én se csak játszottam már, hanem beülhettem a gyermek-istentiszteletre – természetesen anyával. Persze, én az ott elhangzottakra már nem, de anya ma is mindenre emlékszik. Ott hallotta először (gyermeknyelven) a legismertebb bibliai történeteket.

Ezután egy teljes tanévet együtt jártunk a kisgyermekesek közé, a nyári szünidőben pedig a felnőttek istentiszteletét látogattuk. Az nagyon unalmas volt, bár anya cukorral, keksszel próbált csitítani, de én képtelen voltam egy óra hosszát csendben ülni. Mindig arról faggattam, mikor lesz már vége.

Részt vehettem az első gyermekhéten is, bár én ebből sem emlékszem semmire, pedig anyának azt mondták akkor a felnőtt vezetők, hogy befogadtam szívembe Jézust. Ma, amikor vallásstanárnak készülök, különösen is érdekelne, hogy vajon mit hallottam, gondoltam, éreztem azon az első gyermekhéten, hogy olyan módon reagáltam. De ez mára már Istennél elrejtett titok.

Következett az új tanév, mehettem ismét gyermek-istentiszteletre, de már nem volt szükséges, hogy anya is velem jöjjön, hiszen ismertem a gyerekeket, és biztonságban éreztem magam, anya egyébként is a szomszédos templomban ült.

Tavasszal, apa állása miatt, a kisvárosból vidékre költöztünk, de mi,

anyával továbbra is minden vasárnap rendszeresen visszautaztunk a református templomba. És nyáron kezdődött az újabb gyermekhét, egy új, nagyon kedves fiatal névvel, aki végig ott volt velünk, és játékokat tanított. Ő azt mondta nekünk, hogy nagyon messziről, egy dunántúli városból érkezett. A hét gyorsan eltelt, és a kedves néni is elment. Mi pedig otthon sokat énekeltünk, imád-

koztunk, főként azért, hogy kistestvérem szülessen. Ugyanis, amióta hallottam, hogy Isten meghallgatja kéréseinket, azóta állandóan azzal ostromoltam, hogy adjon nekem testvért. Bár még testvért nem kaptam, de a nyár végén mégis történt valami jó: az a kedves néni visszajött a gyülekezetbe, és feleségül ment az új lelkészünkhöz. (Az esküvőből én csak arra emlékszem, hogy azt mondtam

nekik, hogy boldog születésnapot!) Most már végleg itt maradt városunkban, és ő tartotta a gyermek istentiszteleteket, mert az idős lelkészné elfáradt, hiszen annyi éven keresztül tanított bennünket.

Nagyon hálás vagyok Istennek, hogy engedelmes munkatársai mindig Krisztusra irányították figyelmemet, öbennük mutatott példát nekem.

Farkas Gyöngyi

MIT LÁT HITÜNK MA A KERESZTEN?

Kiállító teremben sétálva, egy-egy kép, műtárgy előtt megállva érdemes feltenni magunknak olyan kérdéseket, amik segítenek megérteni a művész szándékát: Mit szeretett volna ezzel üzeni, kifejezni, milyen körülmények, impulzusok indították őt az alkotásra? Ha a tárlatvezetésben avatott szakértő (pl. művészettörténész) is segít bennünket, akkor sokkal több információval gazdagodhatunk, olyanokkal is, amire magunk soha nem gondoltunk volna. Mennyivel érthetőbb és értékelhetőbb lehet ilyenkor az alkotás üzenete.

Most, nagypéntek ünnepéhez közeledve Jézus kereszthalálának és feltámadásának „képe” előtt állunk. Idegenvezetőnk a Szentlélek, aki olyasvalamire is felhívja figyelmünket, ami nem, vagy ritkán jut eszünkbe, amikor a nagyhét eseményeire emlékezünk, azaz Krisztusunk haláláról elmélkedünk. Ennek egyike a bűnnel semmiféle közösséget nem vállaló, azért igazságosan haragvó, és azt következetesen büntető Mennyei Atya. Isten lényének és természetének erről a vonásáról mintha egyre kevesebb szó esnék, mintha nem is akarna erről az ember ma már hallani.

A teremtéstörténet világossá teszi előttünk Isten mindenhatóságát: szólt és a látható és láthatatlan előállott. Senki sincs hozzá hasonló. Mindenható, azaz mindent megtehet szabad elhatározása szerint, és van is ereje döntései és tervei véghezviteléhez. Alkotásáról azt mondja a Lélek, hogy „jó”, azaz harmonikus volt. A teremtés egészének ez a harmóniája nemcsak egymás között valósult meg – ahol az apró egységek szépen csatlakoztak egymáshoz, és váltak mű-

ködő egésszé –, hanem ami lett, az Istennel is harmóniában volt. A bűn tulajdonképpen ennek a harmóniának megbontását és szétrombolását eredményezte. Annak elrontását, amit Isten eredetileg jónak minősített.

PECZNYÍK PÁL A GOLGOTA HALMÁN

A Golgota halmán áll a kereszt fája,
bűnleprájú beteg, hittel tekints rája!

Azon Jézus függött szörnyű kínba,
vérbe,
helyetted szenvedett, ess előtte térdre!

Töviskoronádat nyomták Szent fejére,
hogy te büntetlenül járulhass eléje.

Meghalt a kereszten, harmadnap feltá-
madt,
most Atyja jobbán ül, várja az imádat.

Vére meggyógyított, új életben járhat,
feltámadás napján téged is feltámaszt.

Isten jóvoltából menny polgára lettél,
ingyen kaptad: érte semmit nem tehetél.

Örvendjen a szíved, hiszen nemsokára
feltáruul előtted a menny fényhatára!

Elképráztat, ami szemed elé tárul,
áldás hull fejedre Isten trónusáruul.

Ugye nincs kétségünk afelől, hogy a Teremtő nem örült a bűnnek, sőt joggal haragudott és haragszik arra, aki azt a harmóniát megtörte, és azokra, akik ebben cinkosok lettek. Ki az közülünk,

aki nem gerjed haragra, amikor fáradtságos munkájának eredményét és ehhez kapcsolódó örömét valaki megbecstelenti? A gyermek haragszik, amikor elveszik játékát, a tinédzser is, amikor tökéletesnek gondolt életrendjét szülei megkérdőjelezzik, de a háziasszony is mérges, amikor a frissen takarított szobát a családtagok sáros lábbal teszik tönkre, ugyanígy a családfő, amikor áldozatos munkája gyümölcsét nem értékeli... Miért is feltételezzük azt, hogy Isten nem képes haragudni? A Biblia (Rm 1,18) erre emlékeztet bennünket: „Mert az Isten haragja a mennyből megnyilvánul az emberek minden hitetlensége (istentelensége) és hamissága ellen, akik az igazságot hamissággal feltartóztatják.”

A bűneset nyilvánvalóvá tette azt is, hogy Isten semmiféle kompromisszumot nem köt a bűnnel, de a bűnössel sem. Még akkor sem tett ebben kivételt, amikor teremtése legnemesebbjének, az embernek sorsa – örökelete, így kárhazata – forgott kockán; azaz, hogy a számára oly kedves embert a bűn következményétől, büntetésétől megmentse. Mint mindenható megtehetette volna, de mégsem tette, mert nemcsak mindenható, hanem egyszersmind igazságos is. Igazsága a bűnnel szembeni harag és az azt kísérő büntetés, ami a halál: „Mert a bűn zsoldja halál...” (Rm 6,23). Aki szembefordul akarataival és rendjével, annak számolnia kell Isten ezt követő lépésével.

Napjainkra a bűnt relativizálták (eredeti jelentését lerombolták, viszonylagossá tették), ezzel együtt a bűnhöz kapcsolódó büntetés is értelmetlen lett.

Ennek a korszellemnek hatása alatt a keresztyének is hajlamosak a bűnt és a hozzá kapcsolódó büntetést relativizálni, de ezzel tulajdonképpen Isten személyét teszi értéktelenné, illetve torzítja az ember. El egészen addig, hogy Istentől, mint a bűnt elnéző személyről hajlandó csak tudni. A haragvó Isten a múlté – azaz, jobbára már csak az Ótestamentumé. Az Újtestamentum Istene (sokak szerint) csak szeretet, elfogad és megbocsát. Mielőtt azonban elsodorna bennünket is napjaink vallásos ideológiája, fel kell néznünk a keresztre, és a szenvedő Krisztusban fel fogjuk ismereni a bűnért igazságosan haragvó Atyát, aki a bűn miatt nemcsak az embernek, de tulajdon Fiának sem kedvezett: „Aki az ő tulajdon fiát nem kímélte...” (Rm 8,32), és „azt, aki bűnt nem ismert, bűnné tette értünk” (2Kor 5,21)! Amit Jézus kínhalál előtti kiáltása is igazol: „Én Istenem, én Istenem, miért hagytál el engemet?” (Mt 27,46).

Nos, kedves Olvasó, amikor a keresztre néz szemed, akkor vedd észre Krisztus szenvedésének külső jegyein túl azt a valóságot, ami szenvedését is tökéletessé tette: az Atya haragja volt rajta! Érted és értem, miattad és miattam. Emiatt, az ő halála miatt és általa békült meg velünk az Isten. Halálával megszületett az új harmónia Isten és a megváltottak között. A bűn elnyerte büntetését, hiszen Isten igazsága ezt kívánta. Megváltott gyermekein nincs többé Isten haragja, mert ő igazságos: nem bünteti kétszer a bűnt.

Ugyanakkor, miközben hirdetjük Krisztust, aki helyettünk elhordozta az Atya haragját, halálával kiengesztelve őt, hangsúlyoznunk kell, hogy az Atya továbbra is haragszik a bűn miatt! Krisztusban nem mindenkinek bűne büntetett meg – akiket Jézusnak adott az Atya, azoké minden bizonnyal igen –, de voltak, vannak és lesznek olyanok, akik maguk kell, hogy Isten haragját

viseljék és hordozzák. Ők azok, akik nem fogadják el a Krisztus által helyreállított harmóniát az Atyával – azaz magát, Krisztust. Ők örökké szenvedni fognak Isten haragjának súlya alatt: már ezen a földön, és majd haláluk után is. Már nemcsak bűneik miatt, hanem azért is, mert nem ismerték fel, nem fogadták el a békesség útját, Jézust.

Ne gondoljuk tehát azt, és ne álltassuk magunkat azzal, hogy Mennyei Atyánk a bűnért többé már nem haragszik! Hiszen igazságossága és szeretete tökéletes és teljes, egymással szembe nem állítható, egymás ellen ki nem játszható.

Ha Krisztus megváltott gyermekeként vétekezünk, terheljen meg bennünket az a tény, hogy bűneinkért Jézus helyettünk szenvedte el Isten haragját! Indítson ez bennünket bűnbánatra, alázatra és még nagyobb odaszánásra, szentségre és hitben való engedelmes-ségre!

Sípos Aba Álmos / Budapest

MI TÖRTÉNT HÚSVÉTKOR?

Jonathan Edwards neves teológus szerint a történelem értelmezésénél a nem látható szempontokat is figyelembe kell vennünk. Ezt nevezi meta-narratívának, azaz a földi eseményt a vele azonos időben történő mennyei és a pokolbeli történésekkel együtt kell vizsgálni. Mi is ezt próbáljuk tenni, amikor a következőkben húsvét titkát kutatjuk.

1. A FÖLDI ESEMÉNYEK

A nagyhét és húsvét eseményei Krisztussal nem a mennyben, hanem a földön történtek meg. Ő azelőtt a mennyben élt, s ott számtalan dolog történt, s minden általa történt, ami létrejött (Jn 1,3). De ott nem voltak meg azok az adottságok, amik a feltámadáshoz szükségesek, a földön viszont igen: halál, sír, keszkenők, halotti lepel, temetéshez szükséges fűszerek és a nagy, kerek, lapos sírkő, amit el lehetett hengeríteni. Minderről, mint a három (négy) dimenziós világunkban történt eseményről írtak a bibliai történetírók. Előbb a temetést, a sírboltra tolt követ, a siratást, a nagy gyászt rögzítették, majd ennek megváltozását, azaz az új látványt: üresen tátongott a sír, valamiféle hatalmas erő földre döntötte

az erős vitézeket, angyalok léptek elő, akik megszólaltak, végül Jézus is megjelent. Kiderült, hogy valóban ő az, és nem a kertész. Szereplője a történetnek még Mária Magdaléna, aki Jézus lábát megragadta, amit ellenben Jézus ellenezett. Mindezek itt, a földön történtek, valós eseményként, amit számtalan követett: az asszonyok hazafutása és boldog tanúságtétele, a hitetlenkedő tanítványok kutakodása – Péter és János a sírhoz rohant –, a Szanhedrin válsággyűlése, a főpapok komoly anyagi áldozata, amikor a pénztárból sok-sok pénzt utalnak ki a sírt őrző katonáknak a hamis hír terjesztéséért... Ezek mind-mind földi világunkban végbement események voltak, és negyven napon át igen fontos eseményként tartották izgalomban Palesztinát. Először csak néhány asszonynak jelent meg Jézus, majd Péternek, később a többi tanítványnak is, végül pedig ötszáz embernek egyszerre, akik vele a feltámadás után együtt ettek és ittak (1Kor 15; Csel 10,41). Ezzel indult az evangélium világhódító útjára, és néhány száz év alatt már a Római Birodalmat is meghódította. Ezek az események az emberiség történelmének részévé lettek.

2. A MENNYEI TÖRTÉNESEK

Az Atya elfogadta és igazolta Jézus golgotai áldozatát. Ézsaiás próféta leírta (53,10), hogy áldozata után Isten visszadja majd neki életét, így fogja igazolni az áldozat érvényességét. A Filippi levélben (2,9) is erről olvashatunk: „Ezért Isten is felmagasztalta őt, és olyan nevet ajándékozott neki, amely minden név fölött való”. Jézus isteni természete erősebbnek bizonyult a halálnál, lehetetlen volt, hogy a sír őt fogva tartsa (Csel 2,24). Amint Elizeus próféta történetében a fejsze felúszott a víz színére (2Kir 6,6), úgy az élet sem maradt a halálban. Mít kerestek a halottak között az élőket? – ezt kérdezték az angyalok (Lk 24,5).

A Szentlélek bizonyította, hogy Jézus a Krisztus, Isten Fia, „aki a szentség Lelke szerint hatalmasan Isten Fiának bizonyult a halálból való feltámadás által” (Rm 1,4). Megmozdult a mennyei sereg, megjelentek a földön az angyalok. Máté evangélista egy angyalt, Lukács kettőt említ. Nem ellentmondás ez, hiszen rengeteg angyal lehetett jelen a feltámadáskor, s Isten annyit és annak engedett látni belőlük, amennyit és akinek akart.

folytatás a Melléklet után

Elindult a csodálatos lelki folyamat, az új élet diadala, amik mind Jézus feltámadásának lelki következményei voltak. A feltámadás erői új életeket támasztanak, letörlik a bűn bilincseit, átvisznek a halálból az életre, azaz élő hit által összekapcsolnak embereket az élet Urával, Krisztussal! Ne felejtjük el, hogy Pál apostol az Efézusi levélben kifejti, hogy amikor hiszünk, akkor ugyanannak az ereje munkálkodik bennünk, aki kihozta Krisztust a halálból, és fölé emelte minden hatalmasságnak (1,19-20)! Ez a hatalom hit által már minket is odahelyezett a mennyekbe, vagyis Krisztusban már mi is a menny polgárai vagyunk (2,6).

3. ALVILÁGI KÖVETKEZMÉNY

Az alvilágban történtek sem közömbösek számunkra. Az ördögöt Krisztus legyőzte, birodalmát megtépázta, az ütközetet tehát elveszítette. Bár még egy kevés ideje van, s abban pusztít, rombol, de sorsa meg lett pecsételve – ezért is kérdezi Pál apostol: "pokol, hol a te diadalmad?" (1Kor 15,55/b). Veresége azonban még csak lelkiekben érvényesül a földi térben. Az ördög még megteheti, hogy szertejárjon keresve, hogy kit nyeljen el (1Pt 5,8). A halált még nem nyelte el a diadal, még nincs itt a feltámadás napja (1Kor 15,54). A hír igaz, de földi megvalósulása még nem érkezett el.

4. FELTÁMADÁS

Rajongó körökben nagy lelkesedéssel beszélnek az amerikai prédikátor, Don Piper üzenetéről, aki halálos autóbalesete után 90 percet a mennyben töltött, és onnan visszatérve, beszámolt az ott látottakról, hallottakról. Azt állította, hogy ott járt az arany utcákon, amelyek

fölött pazar kapu ívelt, körülötte remekül kinéző emberek jártak, a távolban domb magaslott, csodálatos illatokat érzett, és ezerféle zenében gyönyörködött, miközben angyalszárnyak suhogását hallotta. Láta a saját szétzúzott, már egy órája meghalt testét teljes épségben(!): a mennyben egy karcolást sem fedezett fel azon! De olyan embereket is ép testben, fejükön hajjal, akik a földön kopaszok voltak.

A bibliaolvasó hívő ember pedig csak csóválja a fejét ennyi képtelenség halatán. Mert, noha nem vitatjuk, hogy Piper a klinikai halál állapotában volt, és eközben halál előtti (és nem halál utáni!) élményekben részesült, de számunkra nem kétséges, hogy fantáziájában összekeveredett a XX. századi vallásospünkösdisták képzeletvilág (balesete akkor történt) a Jelenések könyvének 21-22. részeivel. Hiszen aranyutcák, gyöngykapu és egyéb földi valóságok az új földön lesznek, és nem most találhatóak a mennyben. Továbbá a testi feltámadás még nem történt meg, tehát a mennyben lévő megboldogult hívők teste sincs még ott. A feltámadás napjáig testük a sírban nyugszik. Ha pedig Piper ahhoz ragaszkodik, hogy nem klinikai halálban volt, hanem valósággal meghalt, és a mennybe került 90 percre – ahonnan visszatért –, akkor nagy a baj. Mert az a menny, amit leír, ahol tartózkodott, és ahova visszavágyódik (és ahova embereket hív) nem a Jézusé. A Biblia ugyanis más mennyet mutat be. Akkor hol volt Don Piper, és hova hívogat?

Íme, egy példa arra, hogy „Nincs új a Nap alatt”, a régi tévtanok ismét feltámadnak. Pál apostol már kétezer évvel ezelőtt beszélt azokról, akik azt hirde-

tik, hogy a feltámadás megtörtént (2Tim 2,18). Pedig még nem történt meg. Noha ezek a mennyei és túlvilági szempontok látható módon még nem valósultak meg, azért ne gondoljuk, hogy egyáltalán nincsenek. A lélek világában ugyanis valóságosak. A testi feltámadás még nem történt meg, de van lelki feltámadás is, ami itt, a földön meg kell, hogy előzze, mert ez a boldog testi feltámadásnak a feltétele!

Erre sokan mondják azt, hogy „elspiritualizáljuk a dolgot”. Pedig, amikor egy ember életében megtörténik az újjászületés-megtérés, vagy amikor mindez többeknél közel azonos időben (ébredés), akkor ezen nem szabad egyszerűen csak napirendre térni! (Még a hitetlen világban is meghatározó hatása van a spirituális történéseknek: hiszen azok befolyásolnak nagy dolgokat: a lélek parancsol a testnek, és az engedelmeskedik. Rossz és jó értelemben egyaránt.)

Mi ennek most a feltámadásra gyakorolt pozitív hatását vizsgáljuk: ha élettünk már a földön az Úré, akkor testünk is az övé, és a feltámadásban az Úrhoz megy testünk is. Ha tehát hiszünk Jézus Krisztusban, akkor már itt a földön változás következik be, a krisztusi testi létünkben láthatóvá lesz. Tehát a lelki feltámadásban (újjászületés-megtérés), már mindent megnyerünk, amit addig elveszítettünk: lelkünk tisztaságát, békességét, a hitet és az örök üdvösséget. De elindultunk az úton a testi feltámadás és az örök élet felé is! Ezért „Boldog és szent az, akinek része van az első feltámadásban. Ezeknek nincs hatalma a második halálnak...” (Jel 20,6)!

Alföldy-Boruss Dezső / Budapest

MIT LÁT HITÜNK MA, A FELTÁMADÁS NAPJÁN?

Többször találkoztam már azzal a véleménnyel, hogy a katolikusok legnagyobb ünnepe a karácsony, a reformátusoké pedig a nagypéntek. Vajon el lehet választani egymástól Isten evangéliumának lépcsőfokait, kisajátítva belőle egyet-egyét? Hiszen, ha bármelyik hiányozna közülük, mint kevésbé

fontos, akkor üdvösséglátásunk összeomlana. Összetartozó események ezek, ezért elválaszthatatlan ünnep számunkra a nagypéntek és húsvét, vagyis Jézus Krisztus halála és feltámadása.

Említésre érdemes, hogy amíg Jézus kereszthalála, mint esemény nem okoz az emberek között felháborodást, sőt a

legtöbbször közömbösek iránta, addig feltámadása tiltakozást, gúnyt vált ki, esetleg áltudományoskodó ellenérveket sorakoztatnak fel ellene még a magukat keresztyén hittudósoknak vallók is. Pál apostol az Areopágon hirdette az athéniaknak az ismeretlen Istent, aki Jézus Krisztust feltámasztotta a halál-

ból, és amikor „a halottak feltámadásáról hallottak, egyesek gúnyolódtak, mások pedig azt mondták: Majd még meghallgatunk téged efelől” (Csel 17,32). A Jézus Krisztus Szuper Sztár című rock opera azzal fejeződik be, hogy Jézus bevallja: tévedett, csalódott a küldetésben, és most meg kell halnia.

Pedig Jézus Krisztus halála és feltámadása szétválaszthatatlan. Aki nem hiszi a feltámadást, az halálával sem tud mit kezdeni. Az Úr Jézus keresztye és kínszenvedése megalázkodásra indít, feltámadása pedig álmélkodással tölti el hitűnket. Vigasztalást nyújtó üzenet lesz, új látással ajándékoz meg bennünket a feltámadás ténye. Amíg csak a golgotai keresztye jut el a hit, addig a keresztyén ember csak bűnközpontú látással rendelkezik, élete állandó önvizsgálatból, sokszor önmarcangolásból áll. De, amikor a keresztyétől, ahol átélte bűneinek bocsánatát továbblép, és Jézus Krisztus győzelmes feltámadásához érkezik, akkor betekinthez Isten előre

elkészített tervének következő csodás ténye: „Amit szem nem látott, fül nem hallott és ember szíve meg sem sejtett, azt készítette el az Isten az őt szeretőknék. Nekünk pedig kinyilatkoztatta Isten a Lélek által...” (1Kor 2,9-10).

Pál apostol ilyen szavakkal sűríti a nagypéntek és a húsvét üzenetét a római levélbe (4,24-25): „(Isten) feltámasztotta a halottak közül Jézust, a mi Urunkat, aki halálra adatott bűneinkért, és feltámasztatott megigazulásunkért”. Ha tehát választ szeretnénk adni arra a kérdésre, hogy mit lát hitűnk ma, a feltámadás napján, akkor teljes bizonyossággal és belső örömmel válaszolhatjuk: Isten előtt megigazítottak (igazak) lettünk.

Ez a húsvét üzenete a hívő ember számára. Mivel Isten minden üzenete és ajándéka csak hit által érhető meg, és lesz életté, így a Jézus Krisztus feltámadásában elnyert megigazulásunk is. Miközben lényünk bűnre hajlamos maradt, és tudjuk, hogy kegyelemből tar-

tatunk meg, aközben nem a magunk tökéletessé lett állapota tesz kedvessé és igazzá Isten előtt, hanem a Krisztus halálába és feltámadásába kapaszkodó hitűnk.

Aki ezt a nagyszerű üzenetet teljességében átlátja és elfogadja, az felszabadult és örvendező ember lesz, megerősödik bizalma az Úrban, több alázattal él, kevesebbet ítélkezik mások felett, és több tisztelet tanúsít környezeté felé.

Isten parancsolja (Ef 6), hogy a keresztyének öltözzék fel az általa elkészített fegyverzetet, azért, hogy megállhassanak az Ördög mesterkedéseivel szemben. A fegyverzet egyik része a megigazulás páncélja, ami védelmezi a szegény, kétségkedésre hajlamos szívet és gondolatot, másrészt ezzel ad biztonságot a győzelmes életre.

A megigazulás páncélját Krisztus feltámadása, a húsvét csodája által vesszük magunkra, és rejtőzünk el benne. Ez a megigazulás evangéliuma.

Benedek Csilla / Pécel

AZ EGYHÁZ KÜLDETÉSE: JÉZUS KRISZTUST LÁTTATNI

„De erőzt kaptok, amikor a Szentlélek eljön rátok, és tanúim lesztek Jeruzsálemben, egész Júdeában és Samáriában és a föld legvégső határáig.” (Csel 1,8) – ezekkel a szavakkal határozta meg a feltámadt Üdvözítő a megváltott és harcoló népének (Egyházának) feladatát a világban. Küldetésük tehát az, hogy Jézus Krisztus tanúi legyenek az ő második, dicsőséges eljövételéig. Az Egyház (a történelem bizonyítja) ezt a fenséges küldetését jól-rosszul betöltötte. Ha éppen hűtlen volt, az mindig megromlását bizonyította. De Isten ilyenkor elhívott olyan személyeket, akiknek munkálkodásával újra betölthette eredeti rendeltetését. Minden korban időszerű volt – így ma is az – gondolkodni arról, miként lehet Isten népének teljesíteni küldetését.

LÁTTATNI SZÓVAL

Az apostolok Jézus kijelentése nyomán ismerték fel személye titkát, hogy ő az Isten Fia (Lk10,22; Mt 16,17),

akiben beteljesedtek az ószövetségi prófécíák (Lk 24,27.44-45), azaz ő a megígért Messiás. Jézus jelentette ki számukra azt, hogy amikor őt látják, akkor az Atyát látják, hiszen ő és az Atya egyek (Jn 10,30). Az apostolok hittek Jézusnak, ezért mindig úgy hirdették őt a világ számára, mint aki az örök Isten második személyeként öröktől fogva van, aki testet öltött szűz Mária gyermekeként, bűn nélküli valóságos ember lett, aki valóban meghalt a Golgotán felállított keresztyén, de aki harmadnapra feltámadt a halottak közül, és dicsőségesen visszatért a mennyek országába, hogy elfoglalja helyét az Atya jobbján. Mindezt arról mondták, akit saját szemükkel láttak, fülükkel hallottak és kezükkel érintettek (1Jn 1,1-2). Így az apostoli igehirdetésben Jézus Krisztus a maga abszolút egyedülálló voltában, páratlanságában, kizárólagosságában és megdicsőített Istenemberként volt jelen (pl. Csel 4,12; 1Kor 2,2; 2Kor 4,5; 1Jn 2,2; 2Pt 1,16).

Ugyanakkor az igehirdető apostolok rámutattak hallgatóságuk megromlott állapotára is. Beszéltek bűnben született voltokról, hogy azóta is vétkeket vétkekre halmoznak, és mindezt Isten igazságos ítélete már kimondatott felettük: sorsuk az örök kárhoz! De hirdették számukra a jó hírt is, hogy Isten, a názáreti Jézus egyetlen, tökéletes áldozatáért megbocsátott nekik. Kérlelték, hallgatóikat, hogy higgyenek Isten evangéliumában, örömmüzenetében: Jézus Krisztusért megbocsátott nekik, gyermekeként visszafogadta őket. Mindezt emberi érdek nélkül. Térjenek tehát vissza a kegyelmes Istenhez, és vele közösségben kezdjenek új életet, majd halálával dicsőítsék az őket megváltó, feltámadott, élő Názáreti Jézust, aki az Atya Isten jobbján ül, és közbenjár érettük! Jézust tehát, mint az emberiség bűnbeesett nagy családjának egyedüli üdvözítőjét mutatták be, és hívogattak az embereket az evangéliumba, illetve Jézus dicsőséges szemé-

lyébe vetett hitre, rámutatva, hogy aki nem hisz őbenne – elkárhozik örökre. Majd évszázadokkal később, a reformáció idején is ebben, a Jézus Krisztus evangéliumának hirdetésében újult meg az Egyház. De napjainkban is a legsürgetőbb feladatunk közé tartozik az igehirdetés megújítása a Jézus Krisztus szent személyének és egyedülálló művének tudatos középpontba állításával. Ez az üzenet biztosít a keresztyénségnek egyedülálló lehetőséget és átütő erőt a nem keresztyén vallásokkal és ideológiákkal szemben.

LÁTTATNI SZERETET ÁLTAL

A Jézus Krisztusról szóló igehirdetés egyik formája: híveinek szeretetközössége (Jn 13,33-35; 1Jn 3,11). Jézus parancsa, hogy egyházának tagjai – a hívő keresztyének – mindig szeressék egymást, hiszen ugyanaz a Megváltójuk, Atyjuk és „egy Lélekkel itattattak” meg. Jézus azt akarja, hogy az így összekapcsolt emberek szeressék egymást, és ezzel a szeretetközösséggel szólaltassák meg evangéliumát. A közöttük lévő szeretet mércéjét is megjelölte: úgy szeressék egymást, ahogyan ő szereti őket. Ezzel kétségtelenül nagyon magasra tette a mércét, hiszen Jézus szeretete megváltottai felé kimeríthetetlen. A hívők szeretete sohasem lehet ilyen mélységű, hiszen lehetőségeik végesek. Mégis szükséges, hogy Jézus végére mehetetlen szeretete irányadó legyen a számukra. Tehát ma is úgy kell szeretnünk keresztyén testvéreinket, ahogyan Jézus szeretett minket. Ha ezt tesszük, és így hirdetjük Jézus evangéliumát, akkor az emberek úgy fognak megismerni bennünket, mint tanítványait. Sőt, azt olvassuk, hogy Jézus, amikor a benne hívők, az újjászületett keresztyének egységéért imádkozott (Jn 17.), akkor ezt kérte: „hogy elhiggye a világ, hogy te küldtél engem”. Ezek szerint a világ akkor fog hinni a keresztyének igehirdetésének – azaz, hogy Jézust az Atya küldte, és ő az egyedüli megváltó –, ha látja a valódi keresztyének szeretet-egységét (ez nem azonos a keresztyén felekezetek egységével!). A világ nem a szavaik alapján ítéli meg a keresztyének üzenetét, hanem a közöttük tapasztalható gyakorlati szeretetközösség alapján. Különö-

sen igaz ez ma, amikor az emberek nem hisznek az abszolút igazság lehetőségében. Ezért jelentős a jel, amire figyelhetnek: a Jézus Krisztus evangéliumát hirdető keresztyének egymás iránti szeretetére (1Kor 12,13; Gal 3,28; Kol 3,11). Ez a szeretet láthatóvá lesz konfliktusaik kezelésében, egyházfegyelm-gyakorlatukban, az intésben és annak elfogadásában, bocsánatkérésükben és adásában, elesettjeik felkarolásában... Ha a keresztyének úgy szeretik egymást, ahogyan Jézus szerette és

szereti őket, és így hirdetik őt, akkor betöltik küldetésüket: a világ számára láthatóvá lesz Jézus.

LÁTTATNI SZOLGÁLATTAL

„Miért hívnak téged (Krisztusról) keresztyénnek?” „Azért, mert hit által Krisztusnak tagja és így az ő felkenetésének részese vagyok avégre, hogy nevére én is vallást tegyek, magamat égő hálaáldozatként neki adjam, s a bűn és Ördög ellen ez életben szabad lelkiismerettel harcoljak, és azután ővele együtt minden teremtmény felett uralkodjam.” (Heidelbergi Káté, 32. kérdés-felelet) Reformátor ősaink így fogalmazták meg az „egyetemes papság” elvét, miszerint, aki hisz Jézus Krisztusban, az részesült Jézus Krisztus felkenetésében. Őt az Atya Isten a Szentlélekkel felkenete főpappá, prófétává és királlyá. Személyében végcéljukba értek ezek az ótestamentumi tisztségek, de ez a célba érkezés nem a szolgálatok végét jelentette, hanem a személyében történt kiteljesedésüket, állandósulásukat. Akik pedig Jézusban valóságosan hisznek, azokat saját felkenetésében részesíti: papi, prófétai, királyi feladattal bízza meg őket. Mint papok magukat áldozzák Jézusnak, prófétaként Jézus Krisztusról tesznek bizonyosságot, akaratát hirdetik, királyként szabad lelkiismerettel harcolnak a bűn ellen, a jövőben pedig az Isten eljövendő országában Jézussal együtt uralkodnak majd. A gyülekezeti szolgálatot, és az ezekre képesítő karizmákat is így csoportosíthatjuk, ezért az egyház tagjai, amikor karizmájukat felferjesztik és gyakorolják, akkor a Jézus Krisztustól nyert felkenetésüket ültetik át a gyakorlatba. Ezt teszi az igehirdető, az egyházkormányzó, de a jókedvű adakozó is. A karizmák „használati utasítása” a szeretet himnusza, az első korintusi levél 13. fejezete. Amikor tehát a hívő emberek szeretetben szolgálnak az Úrnak és egymásnak, gyakorolva a Jézus Krisztustól nyert (bármilyen kategóriába sorolt) különleges szolgálatukat, akkor ezzel megváltójukról tesznek bizonyosságot környezetükben, hiszen felkenetésük forrását, Jézus Krisztust dicsőítik meg. Jézus Krisztusban hívő emberként a Szentlélek által mi is részesültünk felkenetésében,

TÚRMEZEI ÉRZSÉBET ÚGY, AHOGY ILLÉS...

Úgy, ahogy Illés...

Vesszük a sarut.

Vár a kiégett

pusztán át az út.

Van, aki áldjon,

célba segítsen.

Testvérem, ne félj!

Velünk az Isten.

Megyünk, amerre

szava vezérel.

Megitat minket

patak vízével.

Suhannak már a

fekete szárnyak;

Isten hollói

sebesen szállnak.

Megyünk... s a szívünk

nem kérdez mit sem.

Testvérem, ne félj!

Velünk az Isten.

És ha kiszárad

Isten patakja,

keze az utat

majd megmutatja.

Ha nagy az ínség,

ha barát nincsen,

minden ínségnél

nagyobb az Isten.

Még a halál is

javunkra válik,

ha hívek leszünk

mind a halálig.

És ahogy Illés,

tüzes szekéren

hazaérkezünk...

Ne félj, testvérem.

karizmat is kaptunk. Gerjesszük tehát fel, gyakoroljuk szeretetben, és tegyünk eleget papi-prófétai-királyi szolgálatainknak, és így töltsük be küldetésünket, azaz mutassuk fel Megváltónkat a világnak!

LÁTTATNI SZENVEDÉSBEN

Jézus Krisztustól tudjuk, hogy népének szenvednie kell vallási, társadalmi és családi kapcsolataikban (pl. Mk13, 9-12). Szavai alapján kijelenthetjük, hogy amiként teste sebeket hordoz, úgy az Egyház is hordozza sebeit, hiszen a tanítvány nem lehet nagyobb mestérénel (Gal 6,17). Az Egyháznak ez az egyik legfontosabb ismérve. B. Pascal szerint, amiképpen sebeiről ismerték fel Jézust a tanítványai, úgy ő is a sebeiről ismeri majd fel tanítványait. Az Egyház szenvedése Jézus Krisztusnak az Egyházért való szenvedésében és halálában gyökerezik. Szenvedett és meghalt népéért, ezért népe szenved, és ha kell, meghal érte. Kálvin is felismerte ezt a csodálatos titkot, ezért is írt úgy az Egyházzal, mint amiről nem lehet leválasztani a szenvedést ebben az üdv-történeti korszakban. Institúció című művében, a megváltásról szóló részben fejtegette Jézus Krisztus megváltó szenvedését és halálát. Hangsúlyozta, hogy a sákramentumok személyére, még

közelebről: szenvedésére és halálára emlékeztetik az Egyházat. Az úrvacsora magyarázatában az egyháztagságot is a szenvedés vállalásának oldaláról közelítette meg, rámutatva arra a régi keresztyén tanításra, hogy az úrvacsorával élés egyrészt Jézus Krisztus értünk való szenvedésének és halálának, másrészt a Jézus Krisztusért való szenvedésnek vállalása is a részünkről. Az egyházfegyelem gyakorlása ezért is követeli meg annak szükségességét, hogy ki kell zárni az egyháztagok közül azokat, akik az úrvacsorát nem veszik magukhoz, hiszen ezzel arról tanúskodnak, hogy sem a Jézus Krisztusnak értük való szenvedését nem vallják magukénak, sem érte szenvedni nem akarnak. Pedig az Egyháznak a Jézus Krisztusért és Jézus Krisztussal való szenvedése nem más, mint kegyelem (Fil 1,29), amire rendeltettünk (1Thessz 3,3).

Az Egyház szenvedése mindig csak szegényes visszajelzés marad Jézus, Egyházat megváltó szenvedésére és halálára. Ugyanakkor az Egyház szenvedése a legkisebb mértékben sem érdemszerző, hanem a Jézussal való közösségből, iránta érzett szeretetéből, bizalmából, elkötelezettségéből fakad. Drága vigasztalás, hogy az Egyház a Jézusért való szenvedésében, soha nincs egyedül. Krisztus teste, az Egyház, soha

sem nélkülözi a „Fejét” – a szenvedésben sem. Mi, az egyháztagok vele együtt szenvedünk (Rm 8,17).

Mindezek alapján kijelenthetjük, hogy amikor az Egyház szenved Jézusért, az evangéliumért, akkor az Úr Jézussal és az evangéliummal közösségekben szenved. Így szenvedésében is eleget tesz küldetésének: az egyedüli, üdvözítő Jézust mutatja fel környezetének!

Meg kell, hogy szívleljük tehát Kálvinnak a sákramentumokról írt gondolatát: „Amiket a sákramentumokról eddig előadtunk, eléggé mutatják, hogy az nem azért rendeltetett, hogy egyszer vegyük évente, mint az manapság közönségesen szokás, hanem hogy minél gyakrabban éljenek vele a keresztyének mindnyájan, és hogy minél gyakrabban megújítsák Krisztus szenvedéseinek emlékezetét, hogy ez emlékezet által részint fenntartsák és erősítsék hitüket, részint ösztönöztessenek arra, hogy vallást tegyenek az ő dicsőségéről, és hirdessék jóságát, és végre táplálják a kölcsönös szeretetet, és egymás közt is bizonyoságot tegyenek arról, aminek kapcsát a Krisztus testével való egységben látják.” (Institutio IV. 17. 44.)

Sípos Ete Zoltán / Szeged

„HÚSVÉT, ÖRÖK LEGENDA, DRÁGA ZÁLOG”

Nagy magyar költők szavai (Juhász Gyula, Húsvétra) újra megerősítik bennünk azt, amit egyébként sokan vallanak, hogy húsvét a keresztyén világ legnagyobb ünnepe. Azt viszont már kevesebben tudják, hogy húsvét gyökerei az ószövetségi pászka ünnepből nőttek ki, amivel a zsidók az egyiptomi fogságból való szabadulásra és az utolsó estén elfogyasztott vacsorára emlékeztek. Ennek az előképnek beteljesedése az Úr Jézus Krisztus halála és feltámadása. Ilyen módon lett Jézus a mi húsvéti Bárányunk.

Már 2. századi dokumentumok tanúskodnak arról, hogy a húsvéti feltámadás ünneplése általánosan elterjedt szokás

lett az első keresztyének körében. Magának a feltámadásnak megünneplésére nincs bibliai parancs, hiszen Krisztus az úrvacsorát rendelte az ő halálára és feltámadására való emlékezésül (vö. 1Kor 11,23-25). A római katolikus egyháztörténet-írás szerint pedig „a feltámadás heti ünneplése oda vezetett, hogy évente egyszer, húsvétkor külön is megünnepeljék Krisztus halálát és feltámadását”. A Vatikán azonban a feltámadás ténye mellett fontosnak vélte az ünnep zsidó gyökereit is a húsvéti ünnep indoklásánál, mintegy összekapcsolva a kettőt.

Az óegyházban alapvetően két húsvéti hagyomány bontakozott ki csaknem

azonos időben. Mindkettőnek más volt az eredete és ideológiája, így nem véletlen, hogy komoly ellentétek bontakoztak ki teológusaik között. Ez a polemizálás egyébként „húsvétvita” néven vonult be az egyháztörténelembe. A keleti (kis-ázsiai) egyházak a húsvét időpontjának legrégebbi meghatározási módját őrizték meg: egy időben tartották az ún. zsidó húsvéttal, a Nisszán hónap tizennegyedik napján. A nyugati egyházak (római) pedig valamivel később kezdték ünnepelni a húsvétot. Amikor Kr. u. 160 táján itt is sor került erre, úgy döntöttek, hogy az alexandriai gyakorlatnak megfelelően a zsidó húsvétot követő vasárnapot fogják ünnepel-

ni. Ezután bontakozott ki Kelet és Nyugat vitája, amire véglegesnek tűnő megoldást csak a Niceában összehívott első egyetemes zsinat hozott (Kr. u. 325), ahol eldöntötték: húsvét napját a tavaszi napéjegyenlőséget követő holdtölte utáni vasárnap kell megülni, ha azonban vasárnapra esne a holdtölte, akkor húsvét ünnepe a következő vasárnap legyen.

A húsvéti ünnep elnevezése a különböző nyelveken más és más. Közös eredete azonban a húsvét héber megnevezése, a pászrah (kikerülés, elkerülés). Ezért az olasz nyelv a pasqua, az orosz a paszha, a spanyol a pascua szavakat használja elnevezésként. Az angol passover elnevezés átrepülést jelent, míg az easter és a német oster szó használatának ősi eredete egy germán istennőhöz, Ostara-hoz (Eostre), az alvilág termékenység istennőjéhez kapcsolódott, akinek ünnepe a tavaszi napéjegyenlőség idején volt. Bár az is lehetséges, hogy az elnevezés az east/kelet szóból származik, és a napfelkeltére utal. A feltámadásra utalnak a délszláv uszkrsz, a lengyel wielkanoc és a bolgár velikden (nagy nap) kifejezések. A magyar húsvét elnevezés onnan származik, hogy a hívők a feltámadás emlékülnepeit megelőző böjt után ezen a napon kezdték meg a húsevést.

A keresztyén egyház szertartásaiban a húsvéti ünnepi időszak átfogja a kora tavasz és a nyár eleji hónapokat. Az előkészületi idő a nagyböjt, ami Jézus negyvennapos sivatagi böjtjének emlékével az önmegtartóztatására tanít. Ezt kisebb-nagyobb ünnepek után a kereszthalál-feltámadás ünnepe követi, majd a húsvéti ünnepkör a pünkösddel (pentakoszt – ötvenedik nap húsvét után) zárul, amit tíz nappal megelőző áldozócsütörtök, azaz Jézus menyemenetelének napja.

A húsvét sok szálon kapcsolódik a tavasz megérkezéséhez és a megújulással, a termékenységgel összefonódó népszokásokhoz. Ezek a népszokások többnyire nem épültek be a keresztyén vallás ünnepi rítusaiba, hanem azzal párhuzamosan, a falusi közösségek ünnepi szokásaként maradtak fenn. A húsvétot megelőző farsangi időszak mulatságai a tél legyőzését, a tavasz megérkezését ünneplik.

A Szentírás szerint Jézus – pénteki keresztre feszítése után – a harmadik napon, vasárnap feltámadt. Helyettesítő áldozatával magára vette, átvállalta az ember bűnét, feltámadásával pedig győzelmet aratott a halál felett.

JUHÁSZ GYULA AZ UTOLSÓ VACSORA

János a Mester nagy szíven pihen,
E tiszta szíven, e csöndes szíven
Pihen, de lelke a holnapra gondol,
S fiatal arca felhős lesz a gondtól.

Mély hallgatás virraszt az asztalon.

Az olajfák felől a fuvalom
Hűsen, szomorún a szobába téved,
Be fáj ma a szél, az éj és az élet!

Tamás révedve néz a mécsvilágra,
Péter zokog és árva, mint az árva,
Judas se szól, csak apró szeme villan,
Remegve érzi: az ő órája itt van!

Csak egy nyugodt. Nagy, sötétkék szemében

Mély tengerek derűs békéje él benn.

Az ajka asztali áldást rebeg,
S megszege az utolsó kenyeret!

TÚRMEZEI ERSZÉBET NAGYSZOMBAT REGGEL

Nagypéntek este az ég feketére
vált, s hullt a könnye, mint a zápor.
Mosta a kormot, szennyet, port a fákról,
mint szívünkről a vétket Krisztus vére.

Ma reggelre már kicsi ablakok
nyíltak rajta, egyre több kéklő ablak.
Sugarak törtek át, és simogattak
rügyet, bimbót és új akaratot.

Minden azt hirdeti: húsvét lesz holnap.
A madarak új himnuszt gyakorolnak,
és a világ könnyben tisztulva várja,

hogy legyen átoknak, halálnak vége,
hogy felragyogjon Krisztus dicsősége,
felzendüljön húsvét hallelujája.

Húsvét ünneplése – Jézus kereszthalála és feltámadása miatt – a hívők számára nagy jelentőséggel bír. Ezért húsvét ünnepe a nagyböjt, vagyis a magába szállás és a bűnbánat időszaka előzi meg. A húsvét előtti hét a nagyhét, a megváltás

csodálatos eseményének emlékülnepe. Főbb napjai a virágvasárnap, a nagypéntek és a nagyszombat. A római és görög keleti egyház húsvéti szertartásai között feltámadási körmenetet is tartanak; a nyugati egyházban nagyszombaton estefelé, a keletiben húsvétvasárnap reggel. A hajdan élt keresztyének húsvét napján így köszöntötték egymást: „Krisztus feltámadt!” Ezt a szokást a keleti egyházban még ma is tartják. A római katolikus egyházban a feltámadás feletti örömmel szava a hallelujah! – dicsérjétek az Urat!

A húsvét napján szokásos bárány, sonka, tojás, kalács és másféle étel fogyasztásának szimbolikus értelme van. A húsvéti bárány Jézust jelképezi, akinek előképe volt az a bárány, amit a zsidók Egyiptomból való kivonulásukkor elfogyasztottak (2Móz 12). A kalács Jézus feltámadására emlékeztet, aki feltámadása után tanítványainak megjelent, a kenyeret megszegette, és velük evett. A hagyomány szerint a tojás pedig a belőle kikelő máddal a sírjából feltámadó Krisztust ábrázolja. Feltehetően ezzel függ össze a hímes tojás készítése is. Nyuszi, tojás, csibe, kölni, sonka, locsolóvíz – gyakori ünnepi kellékek. Azt viszont csak kevesen tudják, hogy ezekben ősi termékenységvarázslás él tovább, hiszen a hiedelem szerint az „élet vizével” locsolják a lányokat, hogy sok gyermekük szülessen. Ugyanígy a nyúl megjelenésének, és a piros tojás ajándékozásának eredeti célja is a termékenység-varázslás volt. Azt akarták vele elérni, hogy az illetőnek sok utóda és bő termése legyen. Annyi bizonyos: itt sokkal inkább tradíciókról, és Isten előtt kedvesnek nem mondható népszokásokról van szó, mintsem keresztyén jelképekről.

Húsvét, a Jézus Krisztus feltámadása feletti hálaadó örvendezés alkalma, ami arról biztosít bennünket, hogy „a halál nem megsemmisülés, nem feloldódás a nagy mindenségben, nem is ölt újra testet más formában, hanem aki Krisztusban hitt, az vele marad, hozzá kerül még közelebb, ha utolsót dobban a szíve... Jézus Krisztus halálával bocsánatot szerzett a múltunkra, feltámadásával bebiztosította a jövőnket – akkor minden figyelmünkkel benne élhetünk a jelenben. Felszabadultan, boldogan” (Cseri Kálmán, Mit ünneplünk húsvétkor?).

Margit István / Pécel

BUDAPESTI BIBLIAISKOLA

2008-ban indult évfolyam:

Ápr. 9. – 28. r. – Lelkig. II. ❖ Máj. 14. – 29. r. – Lelkig. III. ❖
Jún. 11. – 30. r. – Gyül.ép. III.

2009-ben indult évfolyam:

Ápr. 9. – 18. r. – Etika I. ❖ Máj. 14. – 19. r. – Etika II. ❖
Jún. 11. – 20. r. – Gyak. ker. ❖

Szept. 10. – 21. r. – Apol. I. ❖ Okt. 8. – 22. r. – Apol. II. ❖
Nov. 12. – 23. r. – Sz. ev. I. ❖ Dec. 10. – 24. r. – Sz. ev. II.

2010-ben indult évfolyam:

Ápr. 9. – 8. r. – Újsz. ❖ Máj. 14. – 9. r. – Újsz. ❖
Jún. 11. – 10. r. – Újsz. ❖

Szept. 10. – 11. r. – B. teol. I. ❖ Okt. 8. – 12. r. – B. teol. II. ❖
Nov. 12. – 13. r. – Herm. I. ❖ Dec. 10. – 14. r. – Herm. II.

2011-ben induló évfolyam:

Szept. 10. – 1. r. – Ósz. ❖ Okt. 8. – 2. r. – Ósz. ❖
Nov. 12. – 3. r. – Ósz. ❖ Dec. 10. – 4. r. – Ósz.

A budapesti bibliaiskola más, kihelyezett tanfolyamoktól eltérő feltételekkel működik, ezért kérjük, hogy aki ezen a tanfolyamon szeretné pótolni elmaradását, az mindenképpen előzetesen egyeztessen Csapkovics Bertalan bibliaiskolai munkatársunkkal (tel.: 30/757-1873, e-mail: info@bpbibliaiskola.hu)!

*

Halottaink:

- ✠ Jánosi Lászlóné (1920) Nagyváty,
- ✠ Kőrösi Gyula (1927) Jászberény,
- ✠ Dr. Marton Józsefné (1928) Kazincbarcika,
- ✠ Mózes Sándor (1926) Budapest,
- ✠ Pethes Endre (1938) Budapest,
- ✠ Rábai István (1932) Vésztő,
- ✠ Sólyom Gábor (1948) Monor,
- ✠ Szalontai Lászlóné (1921) Pécel,
- ✠ Tarcsa Gusztávné (1937) Mátészalka.

Szomorúan adunk hírt testvéreink halálhíréről, bár hálások vagyunk, hogy ismerhettük őket, mint olyan hívó testvéreket, akik szívből szerették megváltójukat. A Szentlélek tegye áldottá emlékküket, és vigasztalja szerető hozzátartozóikat, gyülekezetük tagjait!

*

Folyóiratunk legközelebb 2011 nyarán jelenik meg.
Lapzárta: 2011. június 1.

Meghívó

a Biblia Szövetség tavaszi, körzeti csendesnapjára

2011. május 21-én 10 órakor

(Miskolc, Kossuth utcai Ref. Egyházkerületi Székház)

*

Tervezett program:

Jézus Krisztus visszajövele, és a hívók feladata az utolsó időkben

A vendéglátók szendvicsekről, teáról gondoskodnak. A Biblia Szövetség tagjait és minden más érdeklődőt is szeretettel várnak a rendezők, a vendéglátó gyülekezet és a BSZ körzetek!

BIBLIAISKOLAI TANFOLYAM

(2011. év)

BIHARUGRA-SZARVAS-FÜZESGYARMAT:

Máj. 28. – 9. r. – Újszöv. ❖ Okt. 1. – 10. r. – Újszöv. ❖
Nov. 5. – 11. rész – B. teol. I. ❖ Dec. 3. – 12. rész – B. teol. II.
Szervező: Pentaller Attila, tel.: 20/549-5457

CEGLÉD:

Okt. 22. – Gyül.ép.

Szervező: Nyujtóné Tóth Irén,
tel.: 53/310-059, 20/486-3265

DEBRECEN:

Ápr. 2. – 10. r. – Újszöv. ❖ Jún. 4. – 11. r. – B. teol. I. ❖
Szept. 17. – 12. r. – B. teol. II. ❖ Nov. 19. – 13. r. – Herm. I.

Szervező: Szegedi Kálmánné,
tel.: 30/618-0633, 52/715-549

MISKOLC:

Ápr. 16. – 2. r. – Ószöv. ❖ Máj. 28. – 3. r. – Ószöv. ❖
Szept. 17. – 4. r. – Ószöv. ❖ Okt. 29. – 5. r. – Ószöv. ❖

Dec. 3. – 6. r. – Ószöv.

Szervező: Tima László, tel.: 20/569-0442

PÉCEL:

Máj. 13-15. – 18-19. r. – Etika I-II.

Szervező: Biblia Szövetség, 2119 Pécel, Kálvin tér 2/B;
Tel.: 28/452-334, e-mail: bsz@bibliaszov.hu

TATABÁNYA:

Jún. 4. – 13. r. – Herm. I. ❖ Szept. 3. – 14. r. – Herm. II. ❖
Okt. 15. – 15. r. – Dogm. I. ❖ Dec. 3. – 16. r. – Dogm. II.

Szervező: Lázár Sándorné, tel.: 30/754-6350

*

MÁTÉSZALKA: ÚJ TANFOLYAM!

Okt. 15. – 1. r. – Ószöv. ❖ Dec. 3. – 2. r. – Ószöv.

Szervező: Dr. Makrai Tibor, tel.: 30/626-3145

*

A tanfolyamra mindig a megnevezett szervezőnél kell jelentkezni.
Pécelen bentlakást és teljes ellátást biztosítunk. A kihelyezett tanfolyamokra a résztvevők bejárnak és mindenki önellátó.

ELŐADÁS NŐKNEK

április 30.: *A láthatatlan Isten látható szeretete:*

személyes életünk átalakul

– május 28.: *A láthatatlan Isten látható szeretete:*

a gyülekezeti életben

Az előadások 10 órakor kezdődnek a Budapest, Nagyvárad téri ref. templomban (VIII. ker. Üllői út 90.), amit beszélgetés követ. A hölgyeket szeretettel várják a szervezők!

FONTOS KÉRDÉSEK

A Biblia Szövetség Fontos kérdések előadásorozata:

– május 08.: *Jól tudod, hogy mit tanít a Biblia a predestinációról?*

Az előadás 17 órakor kezdődik a Budapest, Nagyvárad téri ref. templomban (VIII. ker. Üllői út 90.), amit beszélgetés követ. Mindenkit szeretettel várnak a szervezők!

Berekfürdői lelkigondozói konferencia,
2011. február (1-3. kép)
Tavaszi ifjúsági konferencia, Pécel
(4-10. kép)

MEGHÍVÓ

A Biblia Szövetség 23. rendes, éves közgyűlését és tavaszi csendesnapját tartja

2011. május 7-én 10 órától
Budapesten, a Nagyvárad téri református templomban
(VIII. ker. Üllői út 90.).

* * *

Tervezett szakmai program,
amiről a közgyűlés tárgyal és szavaz:

- főtitkári beszámoló,
- közhasznúsági jelentés (2010. év),
- zárszámadás betérjesztése (2010. év),
- Felügyelő bizottság jelentése,
- 2011. évi költségvetés.

*

A lelki program: **Jézus, ma úgy uralkodik,**

1. mint „csodálatos tanácsos“ (Ézs 9,6)
2. mint „erős Isten“ (Ézs 9,6)
1. mint „örökkévaló Atya“ (Ézs 9,6)

*

Amennyiben a meghirdetett időpontban a közgyűlés határozatképtelen, akkor a megismételt közgyűlést **2011. május 7-én, 10.30 órakor** a fent jelölt helyszínen tartjuk, amelyik már létszámba tekintet nélkül lesz határozatképes.

Kérjük a Szövetség tagjait, hogy 9.00-10.00 között a helyszínen aláírásukkal igazolják részvételüket, amikor majd kézhez kapják a közgyűlés tárgyalási anyagát is! A regisztráció lezárása után érkező tagjaink a szavazásban – sajnos – aktívan nem vehetnek már részt.

*

A Biblia Szövetség tagjait és az érdeklődőket szeretettel várja a BSz Tanácsa!

A Biblia és Gyülekezet című folyóiratra a 11742331-20003610 számlaszámon vagy postai utalványon lehet előfizetni

Az előfizetési díj 2011-ben nem változik, azaz: *belföldre*: 2.200,- Ft/év; (2.000,- Ft/pld. 10 pld. felett); *külföldre*: - európai országokba: 4.500,- Ft/év; - egyéb országokba: 5.600,- Ft/év. Az előfizetés nélküli árus példány ára 350,- Ft. A folyóirat megjelenik negyedévenként.

A Biblia és Gyülekezet szerkesztősége és kiadóhivatala: a Biblia Szövetség címén

Kiadja a Biblia Szövetség megbízásából az Ébredés Alapítvány, felelős kiadó: Szabó László

* * *

Biblia Szövetség címe: H-2119 Pécel, Kálvin tér 2/B Telefon/fax: 06 (28) 452-334 Internet: www.bibliaszov.hu E-mail: bsz@bibliaszov.hu
felelős szerkesztő: Dr. Sípós Ete Álmos; szerkesztő: Dr. Mikolicz Gyula; rovatok: Cseri Kálmán, Sípós Ete Zoltán, Dr. Mikolicz Gyula, Margit István;
tördelés: Horváth Mária

(Kéziratokat nem őrünk meg és nem küldünk vissza!)

Nyomtatás: M és M Goldprint Kft. 1107 Bp., Mázsa u. 3. – HU-ISSN 0866-2932